

Ърнест У. Хорнънг, Ърнест Брана

КРАДЦИ И ДЕТЕКТИВИ

София, 2017

Преводът е направен по:

E. W. Hornung

Nine Points of the Law

Out of Paradise

A Trap to Catch a Cracksman

The Gift of the Emperor

No Sinecure

To Catch a Thief

Ernest Bramah

The Coin of Dionysius

The Knight's Cross Signal Problem

The Tragedy at Brookbend Cottage

The Tilling Shaw Mystery

The Comedy at Fountain Cottage

The Clever Mrs. Straithwaite

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Litus“.

© Огняна Иванова, съставителство и превод, 2017

© Издателство „Litus“, 2017

ISBN 978-619-209-036-4

Ърнестъ У. Хорнънгъ
Ърнестъ Брама

КРАДЦИ И ДЕТЕКТИВИ

Съставителство и превод от английски
Огняна Иванова

Съдържание

ЪРНЕСТ У. ХОРНЪНГ

ПРАВOTO Е НА ПРИТЕЖАТЕЛЯ.....	9
ИЗГОНЕН ОТ РАЯ.....	25
КАПАН ЗА КРАДЕЦА	43
ДАРЪТ НА ИМПЕРАТОРА	61
НЕ БЕШЕ СИНЕКУРА.....	85
ДА ХВАНЕШ КРАДЕЦА	105

ЪРНЕСТ БРАМА

МОНЕТАТА НА ДИОНИСИЙ.....	129
ПРОБЛЕМ СЪС СЕМАФОРА НА НАЙТС КРОС	145
ТРАГЕДИЯ В БРУКБЕНД КОТИДЖ.....	173
ЗАГАДКА В ТИЛИНГ ШО.....	195
КОМЕДИЯ ВЪВ ФАУНТЪН КОТИДЖ.....	219
ХИТРАТА ГОСПОЖА СТРЕЙТУЕЙТ.....	245

Ърнест У. Хорнънг

Правото е на притежателя

— Е, как ти се струва? – попита Рафълс.
Преди да му отговоря, прочетох още веднъж обявата. Беше в последната рубрика на „Дейли Телеграф“ и гласеше следното:

*Две хиляди лири възнаграждение
Горепосочената сума може да бъде получена от всеки, който
има качества да изпълни една трудна мисия с готовност да
поеме и известен риск. Кандидатстване: с телеграма до „Секю-
рити“, Лондон.*

– Струва ми се най-необичайната обява, която е била отпечатана някога!

Рафълс се усмихна.

– Не съвсем, Заек. Но все пак е доста необичайна, признавам.

– Виж само сумата!

– Несъмнено е голяма.

– И мисия, и риск!

– Да, комбинацията е най-малкото глупава. Но истински оригиналният момент е, че искат да се кандидатства с телеграма на пощенски адрес! Има нещо в човека, намислил това, както и в играта му; само с една дума ликвидира милионите, които отговарят всекидневно на пуснатите обяви, ако намерят пари за марка. Моята телеграма ми струва цели пет шилинга, но предплатих и отговор.

– Да не искаш да кажеш, че си кандидатствал?

– Разбира се! Искам да получа две хиляди лири не по-малко от всеки друг! – отвърна Рафълс.

– И си написа името?

– Е, не, Заек. Не го направих. Истината е, че надушвам нещо интересно и незаконно, а ти знаеш колко съм предпазлив. Подписах се като Гласпул, с пощенски адрес улица „Кондуит“ 38, г-н Хики – това е шивачът ми; като изпратих телеграмата, отидох

при него, за да му кажа какво да очаква. Обеща да ми прати отговора в мига, когато го получи. Няма да се изненадам, ако вече пристига!

И той излезе, преди в стаята да отекне повторното почукване на вратата, а след миг се завърна с разгърнатата телеграма и лице, което говореше за новини.

– Представяш ли си? „Секюрити“ е Адънбрук, адвокатът на полицейския съд – осведоми ме той. – Иска да ме види моментално!

– А ти познаваш ли го?

– Само по име. Силно се надявам да не е чувал за мене. Именно него осъдиха на месец и половина, защото бе действал на ръба на закона в случая „Сътън-Уилмър“; всички се чудеха защо не го заличиха от адвокатския регистър. Наместо това той се сдобил с първокласна клиентела от съмнителни типове, така че всеки мошеник, изпитващ някакво безпокойство, тича право при Бенет Адънбрук. Вероятно тъкмо той е човекът, притежаващ безочията да публикува подобна обява, а е и единственият, способен да го стори, без да буди подозрение. От неговата компетентност е, но в дъното се крие нещо съмнително. Странното е, че самият аз отдавна си бях намислил да се обърна към Адънбрук в случай на нужда.

– И сега отиваш при него, така ли?

– На мига – отвърна Рафълс, докато четкаше шапката си. – Заедно с тебе.

– Но аз дойдох да те взема, за да обядваме!

– Ще обядваш с мен, след като посетим тоя приятел. Тръгвай, Заек, а по пътя ще измислим какво да ти е името. Гледай да не забравиш, че аз се казвам Гласпул.

Господин Бенет Адънбрук притежаваше солидна кантора на улица „Уелингтън“ в Странд и отсъстваше, когато пристигнахме; но беше отишъл само „оттатък пътя – до съда“, така че след не повече от десет минути се появи чевръст, бодър и решителен наглед мъж, излъчващ голяма увереност и дори жизнерадост. Щом видя Рафълс, той широко отвори черните си очи.

– Господин... Гласпул? – възкликна адвокатът.

– Така се казвам – нагло и безучастно потвърди Рафълс.

– Обаче не и в „Лордс“, докато играете крикет! – иронично подхвърли другият. – Драги ми господине, твърде често съм виждал да отстранявате батера, за да греша!

За миг Рафълс изглеждаше изпълнен с яд, но после сви рамене и се усмихна, а усмивката премина в леко циничен смях.

– Значи дойде време да ми го върнете! – рече той. – Е, не мисля, че има нужда от обяснения. Не желая да си призная, но не правя достатъчно впечатление със собственото си име, това е положението, а искам да получа обещаните хиляда лири!

– Две хиляди – поправи го адвокатът. – А на мен ми трябва тъкмо човек, който е склонен да действа под чуждо име, така че това не бива да ви безпокои, драги ми господине. Въпросът обаче е много личен и с конфиденциален характер – каза Адънбрук и втрени поглед в мене.

– Несъмнено – съгласи се Рафълс. – Само че имаше нещо и за риск?

– Да, работата включва известен риск.

– Тогава със сигурност три глави ще са по-добре от две. Казах, че искам да получа първите хиляда лири, а този мой приятел иска другите хиляда. И двамата отвратително сме го закъсали, така че или заедно ще се заемем с тази работа, или никой няма да участва. Искате ли да знаете как се казва той? Заек, според мене му кажи истинското си име!

Намерих визитка за господин Адънбрук и той я погледна, като подигна вежди. После взе да барабани с пръсти по нея, а смущението му се изрази в озадачена усмивка.

– Истината е, че изпитвам затруднение – призна накрая той. – Вие сте първите, които ми отговориха. Хора, на които е по джоба да изпращат дълги телеграми, не четат с нетърпение обявите в „Дейли Телеграф“, но от друга страна пък не очаквах да ми отговорят такива като вас. Честно казано, като си помисля, не съм сигурен, че вие сте подходящите кандидати за мене – мъже, които членуват в прилични клубове! По-скоро възнамерявах да се насоча към... Към категорията на авантюристите.

– Ние сме авантюристи – тържествено заяви Рафълс.

– Но уважавате закона?

Черните очи на Адънбрук хитро проблеснаха.

– Не сме професионални мошеници, ако това имате предвид – усмихна се Рафълс. – Освен ако не попаднем в безизходица; тогава сме готови да направим доста неща, за да вземе всеки по хиляда лири. Нали, Заек?

– На всичко сме готови – измънках аз.

Адвокатът удари с ръка по бюрото.

– Нека ви обясня какво искам от вас. Няма начин да ми откажете. Не е законно, но отклоняването от закона е заради добра кауза и клиентът ми е готов да плати за това. В случай на провал той ще плати за опита; все едно сте получили парите още щом се съгласите да поемете риска. Клиентът ми е сър Бърнард Дебънам от Брум Хол, Ешгър.

– Познавам сина му – отбелязах аз.

И Рафълс го познаваше, но не каза нищо, само ме погледна с неодобрение. Бенет Адънбрук се обърна към мене:

– Значи се радвате на привилегията да познавате един от най-завършените млади непрокопсаници в града, който е *fons et origo* – източник и първопричина на цялата неприятност. Щом познавате сина, може би познавате и бащата, поне ви е известно реномето му, и при това положение няма нужда да ви казвам, че е голям особняк. Живее сам в една съкровищница, достъпна само за неговите очи. Казват, че притежава най-хубавата колекция живопис в цяла Южна Англия, макар че никой не я е виждал, за да може да го твърди; картини, цигулки и мебели – това е неговото хоби; несъмнено той много своенравен.

Никой не би отрекъл, че има много странности в начина, по който се държи към сина си. Години наред той му плащаше дълговете, а неотдавна, без каквото и да е предупреждение, не само че отказа да го върши повече, но и напълно спря издръжката на младежа. Ще ви кажа какво се е случило, но най-напред трябва да ви осведомя, или да ви припомня, че защитавах младия Дебънам заради една неприятност преди година-две. Отървах го, а сър Бърнард ми плати щедро и без отлагане. Не ги чух, нито ги видях повече допреди един ден миналата седмица.

Адвокатът примъкна стола си по-близо до нас и се наведе напред, с ръце на колената.

– Миналата седмица във вторник получих телеграма от сър Бърнард и веднага го посетих. Чакаше ме на алеята пред къщата и без да каже каквото и да е, ме поведе към картинната галерия, която беше заключена и с угасени лампи. Вдигна щорите на един прозорец и безмълвно ми посочи рамка без картина. Мина доста време, преди да откопча и дума от него. Накрая ми каза, че това е рамката на една от най-редките и ценни картини в Англия, дори в света: оригинален Веласкес. Проверих го – добави адвокатът –

и се оказа съвсем вярно; ставаше дума за портрет на инфанта Мария-Тереза, смятан за едно от най-великите произведения на художника, на второ място след портрета на един от римските папи – така ми казаха в Националната галерия, където знаеха наизуст историята на картината. Твърдят, че е направо безценна. А младият Дебънам я е продал за пет хиляди лири!

– Не може да бъде – подхвърли Рафълс.

Попитах кой е купувачът.

– Законодател от Куинсланд на име Крагс – почитаемият Монтагю Крагс, член на Съдебния съвет, ако трябва да кажем пълната му титла. Не че знаехме нещо за него до вторник; дори не знаехме със сигурност дали младият Дебънам е откраднал картината. Но той се отбил да иска пари в понеделник вечерта, било му отказано, затова ставаше пределно ясно, че си е помогнал по горепосочения начин – заплашил беше с отмъщение и така и станало. Всъщност, когато го издирих в града във вторник вечерта, той си призна по възможно най-безочливия начин. Обаче отказа да ми съобщи кой е купувачът, а за откриването му отиде времето до края на седмицата, но наистина го открих, а оттогава насам си прекарвам чудесно! Напред-назад между Ешър и „Метропол“, където е отседнал куинсландъреецът, понякога по два пъти на ден, със заплахи, предложения, молитви, увещания, и нито едно не свърши работа!

– Но случаят несъмнено е ясен, нали? – отбеляза Рафълс. – Продажбата е незаконна, можете да му дадете парите и да го принудите да върне картината.

– Именно, но не и без да се предприеме някакво действие и да стане публичен скандал, а моят клиент не желае да бъде изправен пред подобно нещо. Предпочита дори да изгуби картината, отколкото цялата история да стигне до вестниците; лишил е сина си от наследство, но няма да го очерни; все пак обаче на всяка цена иска да си върне картината и тъкмо там е проблемът. Аз трябва да му я осигуря или с почтени, или с нечестни средства. Дава ми карт-бланш по въпроса и съм склонен да смятам, че би добавил и чек, който аз да попълня, стига да го поискам. Предложи чек на австралиеца, но Крагс просто го скъса на две; и двамата възрастни господи са образи, а както стоя между тях, все някой ще ме побърка!

– Значи затова сте дали обява във вестника? – попита Рафълс с все същия безизразен глас, който бе решил да използва по време на разговора.